

Arrest

nr. 198 432 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief van 28 april 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag van 28 april 2015 onontvankelijk

wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 15 juli 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2015 werd ingediend door :

[R.,S.A.H.] [N° R.R. ...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Pakistan

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13.01.2009, die afgesloten werd op 02.07.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en iets minder dan 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene stelt dat hij ernstig ziek is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk is omdat hij er geen toegang heeft tot medische zorgen. Ter staving van zijn medische problemen, legt betrokkene een deel van een medisch getuigschrift voor en een lijst met medicamenten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkene heeft al drie keer een aanvraag art. 9ter ingediend, namelijk op 14.12.2009, 27.06.2011 en 11.09.2012. De medische elementen werden niet weerhouden en de aanvragen werden afgewezen op respectievelijk 19.12.2014 (ongegrond), 04.06.2012 (onontvankelijk) en 05.11.2012 (onontvankelijk). Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit op zich dat betrokkene deze procedures gevoerd heeft en dat er een zekere behandelingstermijn geweest is, voornamelijk wat de eerste aanvraag betreft, verhindert hem op heden niet om terug te keren naar het land van herkomst en van daaruit de aanvraag in te dienen. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België precair was en enkel toegestaan werd in het kader van de asielprocedure en vervolgens in het kader van het onderzoek ten gronde van zijn aanvraag art. 9ter van 14.12.2009 en dat hij bij negatieve beslissingen België zou moeten verlaten. Ook het feit dat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 19.12.2014, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien het hier over een niet-schorsend annulatieberoep gaat, en betrokkene zich kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Art. 6 van het EVRM is niet van toepassing op deze situatie, aangezien er geen sprake is van een vervolging van betrokkene en een proces, maar enkel van een annulatieberoep tegen een administratieve beslissing. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op art. 6 van het EVRM.

Voorts roept betrokkene in dat zijn fysieke integriteit in gevaar is, indien hij dient terug te keren en dat de situatie in het land van herkomst moet onderzocht worden. De asielaanvraag van betrokkene werd evenwel verworpen en betrokkene brengt hier geen nieuwe persoonlijke elementen aan, waaruit blijkt dat hij gevaar zou lopen bij een terugkeer. Het komt de betrokkene toe op zijn beweringen te ondersteunen met op zijn minst een begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat art. 3 van het EVRM zou geschonden worden bij een terugkeer. De loutere bewering dat hij een doelwit zou vormen in Pakistan, is onvoldoende. Het bestaan van een prangende humanitaire situatie wordt evenmin aangetoond.

Betrokkene stelt dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw [A.V.B.], die de Belgische nationaliteit bezit. In de stukkenbundel bevindt zich een identiteitskaart van mevrouw en een

schrijven van een notaris gericht aan mevrouw. Hieruit kan geenszins opgemaakt worden dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Het loutere feit dat mevrouw op het adres aangeschreven wordt, waar betrokkene verblijft, vormt geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer een echtgenote en twee kinderen heeft in Pakistan (zie: verklaring van de asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 23.01.2009). Hij legt geen scheidingsakte, noch overlijdensakte voor, zodat aangenomen moet worden dat mijnheer nog steeds gehuwd is in Pakistan. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij een effectief gezinsleven heeft in België, bijgevolg kan een schending van art. 8 van het EVRM bij een terugkeer niet aangenomen worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat hij geen onderkomen heeft in zijn land van herkomst, dat hij er niets of niemand meer heeft en destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om te vluchten. Hij toont echter niet aan waarom hij niet bij zijn familieleden, namelijk zijn echtgenote en kinderen, kan gaan wonen. Naast zijn kerngezin, heeft betrokkene ook verklaard dat hij vier broers en twee zussen heeft in Pakistan (zie: verklaring van de asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 23.01.2009). Hij toont evenmin aan waarom zij hem niet zouden kunnen bijstaan bij een terugkeer. De motieven van zijn vlucht werden reeds onderzocht in het kader van de asielprocedure en niet weerhouden. De loutere bewering dat hij er niets of niemand meer zou hebben, die niet te rijmen valt met voorgaande verklaringen van betrokkene, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokkene sinds januari 2009 in België verblijft, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en heel veel moeite zou doen, dat hij rust en stabiliteit zou gevonden hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de

nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, in alle veiligheid.

Hij heeft niets of niemand in Pakistan, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?!

Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker bewijzen voegt van iets dat er niet is of niet bestaat! Verzoeker kan geen negatief bewijs voegen!

Hij wenst eveneens op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

2. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13.01.2009, die afgesloten werd op 02.07.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en iets minder dan 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat verzoeker, gedurende meer dan vijf jaar in het bezit was van legaal verblijf. Eerst in het kader van zijn asielaanvraag en vervolgens in het kader van een ontvankelijke regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en bijgevolg ook met het feit dat de procedures van verzoeker meer dan vijf jaar geduurd hebben.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van haar verblijf indien zij:

- een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en
- de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend. Deze periode wordt verkort voor 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen. (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

Dat in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, verzoeker wel degelijk onredelijk lang in het bezit was van legaal verblijf!

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om louter te refereren naar de asielprocedure van verzoeker, zonder rekening te houden met het feit dat hij tem 19.12.2014 het voorwerp was van een ontvankelijke regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat dit wel degelijk onredelijk lang is en verwerende partij dan ook flagrant onzorgvuldig is geweest door hier geen rekening mee te houden!

Dat verwerende partij bovendien het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt!

Zo wordt er tot op heden een verblijfstitel toegekend op basis van langdurig legaal verblijf.

Waarom wordt het dossier van de ene wel geregulariseerd op basis van langdurig legaal verblijf, en dat van verzoeker niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden en vormt een flagrante schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid en het feit dat hij in het verleden gewerkt heeft, de situatie in zijn land van herkomst, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Waarom kunnen een langdurig verblijf, blijf van integratie en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

3. Betrokkene stelt dat hij ernstig ziek is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijkheid is omdat hij er geen toegang heeft tot medische zorgen. Ter staving van zijn medische problemen, legt betrokkene een deel van een medisch getuigschrift voor en een lijst met medicamenten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er procedures zijn op basis van art 9bis en art 9ter Vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden. Beiden werden dan ook ingediend.

Toch is verzoeker van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake zijn aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoeker maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Kruispunt-migratie.be vermeldt immers het volgende:

“Medische elementen

Sommige rechtspraak aanvaardt medische elementen als buitengewone omstandigheid voor een 9bis-aanvraag.

Maar als je een verblijf van minstens een jaar aanvraagt alleen omwille van een ziekte, dan moet je een aanvraag indienen voor een medische regularisatie (9ter), en niet voor een humanitaire regularisatie (9bis)

In andere gevallen kan je een humanitaire regularisatie (9bis) aanvragen. In je aanvraag kan je medische elementen inroepen als buitengewone omstandigheid. Dien je gelijktijdig een 9bis-aanvraag en een 9ter-aanvraag in? Dan moet DVZ de afwijzing van de medische elementen in je 9bis-aanvraag motiveren. En mag DVZ niet alleen verwijzen naar artikel 9ter Verblijfwet (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 17 februari 2010, 38.847, en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 april 2010, nr. 42.699)."

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoeker onzorgvuldig behandeld heeft.

Zoals blijkt uit arrest nr. 42.699 van 29.04.2010 diende verwerende partij te motiveren waarom de aangehaalde medische elementen niet volstaan.

In casu wordt dit niet gedaan. Integendeel zelfs, men verwijst naar het feit dat verzoeker reeds een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter indiende, zonder rekening te houden met het geheel van elementen.

Verzoeker diende immers een beroep in tegen de negatieve beslissing dd. 19.12.2014, deze is momenteel nog lopende.

Alhoewel dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier, blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissing dat men hier rekening mee heeft gehouden.

Dat dit echter flagrant onzorgvuldig is! Indien de bestreden beslissing vernietigd zal worden, zal verzoeker immers opnieuw in het bezit van een AI gesteld worden.

Omwille van deze verregaande gevolgen, dient verwerende partij hier wel degelijk rekening mee te houden in het dossier van verzoeker.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker, ook als deze niet expliciet aangehaald worden in de aanvraag.

Verzoeker is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag, zoals ook blijkt uit de berichtgeving op Kruispunt-Migratie.be.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."1

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker een ernstige aandoening heeft.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).2

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de precaire situatie van verzoeker, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een ernstige aandoening heeft, waardoor hij in zijn land van herkomst in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen en men niet afdoende motiveert waarom dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt

4. Betrokkene heeft al drie keer een aanvraag art 9ter ingediend, namelijk op 14.12.2009, 27.06.2011 en 11.09.2012. De medische elementen werden niet weerhouden en de aanvragen werden afgewezen op respectievelijk 19.12.2014 (ongegrond), 04.06.2012 (onontvankelijk) en 05.11.2012 (onontvankelijk). Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van art 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit op zich dat betrokkene deze procedures gevoerd heeft en dat er

een zekere behandelingstermijn geweest is, voornamelijk wat de eerste aanvraag betreft, verhindert hem op heden niet om terug te keren naar het land van herkomst en van daaruit de aanvraag in te dienen.

Zoals uit het voorgaande blijkt, dient verwerende partij rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster en bijgevolg eveneens met de medische elementen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, verhindert de lange behandelingstermijn van zijn procedure, verzoeker wel degelijk om terug te keren naar Pakistan, bovendien vormt dit eveneens een grond tot regularisatie (zie voorgaande).

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist en er sprake is van een langdurige procedure die een regularisatiegrond uitmaakt (zie voorgaande).

DVZ dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat de bestreden beslissing bovendien geen rekening houdt met het feit dat verzoeker reeds op 14.12.2009 een eerste regularisatieaanvraag indiende.

Slechts op 19.12.2014 nam verwerende partij een ongegrondheidsbeslissing. De beroepsprocedure aangaande deze regularisatieaanvraag is momenteel nog lopende.

Dat dit bovendien inhoudt dat verzoeker, slechts 5 jaar na de indiening van zijn aanvraag, een beslissing mocht ontvangen.

Deze aanvraag werd ingediend tijdens een lopende asielaanvraag. Dat verzoeker bijgevolg wel degelijk een onredelijk lange behandelingstermijn heeft doorlopen en verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren aangezien men, tot op heden een verblijfstitel aflevert op basis van deze richtlijn.

Bezwaarlijk kan men dit omschrijven als 'een zekere behandelingstermijn'. Dit is een onredelijk lange behandelingstermijn!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- ☐ De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken
- ☐ De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- ☐ De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- ☐ De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen.

Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij meer dan vijf jaar heeft gewacht om een beslissing te nemen.

Dat verzoeker bovendien redelijkerwijze mocht verwachten dat na een behandelingsperiode van vijf jaar, haar dossier minstens zorgvuldig en grondig werd onderzocht en getoetst werd aan de instructies.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om een negatieve beslissing te nemen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het mag duidelijk zijn dat dit de redelijke termijn ruimschoots overschrijdt en dat het dossier van verzoeker zorgvuldig en correct behandeld dient te worden, hetgeen hier niet gebeurd is

5. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België precair was en enkel toegestaan werd in het kader van de asielpprocedure en vervolgens in het kader van het onderzoek ten gronde van zijn aanvraag art 9ter dd 14.12.2009 en dat hij bij negatieve beslissingen België zou moeten verlaten. Ook het feit dat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 19.12.2014, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien het hier over een niet-schorsend

annulatieberoep gaat, en betrokkene zich kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Art. 6 van het EVRM is niet van toepassing op deze situatie, aangezien er geen sprake is van een vervolging van betrokkene en een proces, maar enkel van een annulatieberoep tegen een administratieve beslissing. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op art 6 van het EVRM.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker een negatieve beslissing mocht ontvangen inzake zijn aanvraag op basis van art 9ter.

Men gaat echter volledig voorbij aan het feit dat verzoeker tot voor kort in het bezit was van een AI en dus over legaal verblijf beschikte.

Bovendien diende verzoeker beroep in tegen deze beslissing dd. 19.12.2014. Deze procedure is momenteel nog lopende.

Dat hij aan een ernstige aandoening lijdt en bij het stopzetten van zijn behandeling zijn leven in gevaar brengt, minstens in een mensonterende situatie zou terechtkomen.

Dat hij sowieso het recht heeft om deze beslissing eerst te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren, zeker gezien de ernst van de medische situatie.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law)."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "'Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat en men vergeet dat hij tot zeer recent in het bezit werd gesteld van legaal verblijf en dit zeer waarschijnlijk opnieuw zal worden afgeleverd.

Omwille van zijn medische aandoening zou hij zijn eigen leven in gevaar brengen, indien hij dient terug te keren!

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op art 6 van het EVRM aangezien het ingediende beroep een niet-schorsend annulatieberoep is.

Dat dit echter onredelijk is.

Indien verzoeker terugkeert in de loop van de procedure, zal uw Raad zijn beroep immers onontvankelijk verklaren wegens het ontbreken van enig wettelijk belang.

Dat verzoeker bijgevolg wel degelijk genooddaakt is om zich, gedurende de behandelingstermijn van dit beroep op het Belgisch grondgebied te verblijven en art 6 EVRM wel degelijk van toepassing is!

6. Voorts roept betrokkene in dat zijn fysieke integriteit in gevaar is, indien hij dient terug te keren en dat de situatie in het land van herkomst moet onderzocht worden. De asielaanvraag van betrokkene werd evenwel verworpen en betrokkene brengt hier geen nieuwe persoonlijke elementen aan, waaruit blijkt dat hij gevaar zou lopen bij een terugkeer. Het komt betrokkene toe op zijn beweringen te ondersteunen met op zijn minst een begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat art 3 van het EVRM zou geschonden worden bij een terugkeer. De loutere bewering dat hij een doelwit zou vormen in Pakistan is onvoldoende. Het bestaan van een prangende humanitaire situatie wordt evenmin aangetoond.

Het is van levensbelang voor verzoeker dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoening van verzoeker en/of de mogelijkheid tot behandeling in Pakistan.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Pakistan.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Dat het laatste onderzoek aangaande de situatie in Pakistan bovendien reeds dateert van 5 jaar geleden! Bezwaarlijk kan men dit een actueel onderzoek noemen!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van art 3 EVRM en ze bijgevolg vernietigd dienen te worden!

7. Betrokkene stelt dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw [A.V.B.], die de Belgische nationaliteit bezit. In de stukkenbundel bevindt zich een identiteitskaart van mevrouw en een schrijven van een notaris gericht aan mevrouw. Hieruit kan geenszins opgemaakt worden dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Het loutere feit dat mevrouw op het adres aangeschreven wordt, waar betrokkene verblijft, vormt geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer een echtgenote en twee kinderen heeft in Pakistan (zie: verklaring van de asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 23.01.2009). Hij legt geen scheidingsakte, noch overlijdensakte voor, zodat aangenomen moet worden dat mijnheer nog steeds gehuwd is in Pakistan. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij een effectief gezinsleven heeft in België, bijgevolg kan een schending van art 8 van het EVRM bij een terugkeer niet aangenomen worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Verzoeker en zijn partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Het is onredelijk van verwerende partij om de duurzame relatie die verzoeker met zijn partner heeft zomaar opzij te schuiven zonder enig grondig onderzoek naar de situatie van verzoeker.

De stukken die verzoeker overmaakte, en waarnaar verwerende partij verwijst, getuigen over het feit dat verzoekster samenwoont met zijn partner.

Indien verwerende partij nood heeft aan bijkomende informatie (zoals een echtscheidingsakte of een overlijdensakte), konden zij verzoeker of zijn raadsman contacteren.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel schendt door in andere dossiers cliënten de mogelijkheid te geven het dossier verder aan te vullen en in dit dossier, een negatieve beslissing te nemen.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek terug te willen vinden.

Verzoeker is uit het echt gescheiden van zijn eerste echtgenote en heeft een hechte en duurzame relatie met mevrouw [V.B.]. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Pakistan, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoeker bij zijn partner verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin hun relatie echter te onderzoeken of te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid zou vormen. De kortste weg naar een negatieve beslissing is uiteraard om hier geen rekening mee te houden.

Verzoeker begrijpt niet waarom het feit dat hij een gezin vormt met zijn partner geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat verzoeker samen woont met zijn partner en dat zij een gezinscel vormen.

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Pakistan zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar Pakistan wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM. DVZ faalt er echter in dit te onderzoeken.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Pakistan onmogelijk maken!

De partner van verzoeker bezit de Belgische nationaliteit, mevrouw is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoeker.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, Hij verplicht zou zijn om zijn partner achter te laten. Waar zou hij bovendien terecht kunnen?! Hij heeft jaren geleden Pakistan verlaten en alles en iedereen achtergelaten. Hij heeft er geen onderkomen en kan bij niemand terecht.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker en hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt! Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoeker al geruime tijd met zijn partner heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Het familieleven van verzoeker, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoeker van mening is dat hij dit wel degelijk aantoonde in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om onvoldoende rekening te houden met de elementen en stukken die verzoeker aanhaalt en dit allemaal terzijde te schuiven, zonder een grondig onderzoek naar het dossier en de situatie van verzoeker!

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

8. Betrokkene haalt aan dat hij geen onderkomen heeft in zijn land van herkomst, dat hij er niets of niemand meer heeft en destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om te vluchten. Hij toont echter niet aan waarom hij niet bij zijn familieleden, namelijk zijn echtgenote en kinderen, kan gaan wonen. Naast zijn kerngezin, heeft betrokkene ook verklaard dat hij vier broers en twee zussen heeft in Pakistan (zie: verklaring van de asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 23.01.2009). Hij toont evenmin aan waarom zij hem niet zouden kunnen bijstaan bij een terugkeer. De motieven van zijn vlucht werden reeds onderzocht in het kader van de asielprocedure en niet weerhouden. De loutere bewering dat hij er niets of niemand meer zou hebben, die niet te rijmen valt met voorgaande verklaringen van betrokkene, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Verzoeker wenst op te merken dat hij een zestal jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van meer dan zes jaar zich tot andere personen zou richten voor financiële steun en opvang.

Men verwijst naar een eerder onderzoek om te stellen dat hij nog familie in Pakistan heeft en dat hij bij hen terecht kan en een onderkomen zou hebben.

Dit is onwaar!

Verzoeker is al zes jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij heeft sinds 2009 geen contact meer met zijn familie.

Dat hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zijn leven in veiligheid te brengen en dus nergens meer terecht kan.

Dat er van verzoeker geen negatief bewijs verwacht kan worden.

Men stelt dat verzoeker hier geen bewijzen van voorlegt, maar gaat flagrant voorbij aan het feit dat dit onmogelijk is!

Verzoeker kan geen bewijzen voorleggen van iets dat er niet is!

Immers, verzoeker is al meer dan zes jaar niet meer in Pakistan geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richt voor financiële steun en opvang.

Hij heeft hen destijds in de steek gelaten om zijn leven in veiligheid te brengen! Hij kan dan ook onmogelijk bij hen terecht, als verzoeker hen al zou kunnen localiseren.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Waar zou hij terecht kunnen? Hij heeft er immers geen onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen in de maatschappij, dan dat hij een kost zou vormen voor de Belgische instanties, wat hij wenst te vermijden.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

9. De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie- namelijk dat betrokkene sinds januari 2009 in België verblijft, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en heel veel moeite zou doen, dat hij rust en stabiliteit zou gevonden hebben- kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de 24 gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RVS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Louter stellen dat de duur van zijn verblijf en zijn integratie, die overigens niet betwist wordt, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden is geen afdoende motivering.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid is te kort door de bocht en een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende: Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt DVZ flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen en deze niet te onderzoeken als buitengewone omstandigheden.

Dat DVZ bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

10. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Uit de berichtgeving die toegankelijk is voor verzoeker, blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot op heden de discretionaire bevoegdheid heeft om de criteria van de instructie dd 19.07.2009 toe te passen, alhoewel deze vernietigd werd door de Raad van State. Men vermeldt immers het volgende op de website KruispuntMigratie.be:

“De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

☐ Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er ‘buitengewone omstandigheden’ moeten zijn, buiten werking zou stellen).

☐ Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).

☐ Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo’n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.”

Dat het niet toepassen van deze instructie bijgevolg een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

In eerste instantie schendt dit het vertrouwensbeginsel: verzoeker vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken, bijgevolg mag verzoeker verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd. Vervolgens schendt men eveneens de motiveringsplicht: DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet. Deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

In een memorie verwijst DVZ zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

“Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

“De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Bijgevolg dient DVZ het dossier van verzoeker te toetsen aan de instructies dd. 19.07.2009.

Indien men deze instructie niet wenst toe te passen, dient men het dossier van verzoeker sowieso te toetsen aan de eerdere instructie, die niet vernietigd werd.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van haar verblijf indien zij:

- een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en*
 - de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend.*
- Deze periode wordt verkort voor 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen. (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)*
- Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!*

Verzoeker was gedurende meer dan vijf jaar het voorwerp van een ontvankelijke regularisatieaanvraag op basis van zijn asielprocedure en ontvankelijke regularisatieaanvraag op basis van art 9ter.

Verzoeker dient dan ook geregulariseerd te worden op basis van bovenstaand criteria.

Dit wordt eveneens bevestigd door Kruispunt-Migratie die het volgende stelt:

“Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State*
- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)*
- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)*

Deze maatregel was al afgesproken in het regeerakkoord van 18/3/2008. Sinds dan waren in principe geen negatieve beslissingen over de regularisatieaanvraag meer mogelijk voor deze categorie vreemdelingen. Vanaf 19/7/2009 kan DVZ deze situaties ook effectief beginnen te regulariseren.”

Op basis van het voorgaande, diende verzoeker dan ook geregulariseerd te worden.

Bovendien blijkt uit alle officiële berichtgeving dat een langdurige procedure een reden is tot regularisatie. Dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

De discretionaire bevoegdheid werd tot op heden niet toegepast in het dossier van verzoeker. Zelfs indien men dit niet zou aangehaald hebben, dient verzoeker op basis van zijn langdurig en legaal verblijf geregulariseerd te worden.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij zijn integratie en zijn langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn betoog dat niet worden gemotiveerd inzake de door hem ingeroepen medische problemen en de beroepsprocedure die hij nog hangende heeft bij de Raad tegen een negatieve beslissing in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt immers vast dat verweerder in de bestreden beslissing wijst op het feit dat de wetgever met de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet onderscheiden verblijfsprocedures heeft voorzien en in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet duidelijk heeft bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij wijst

op de reeds ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 14 december 2009, 27 juni 2011 en 11 september 2012, die intussen alle zijn afgewezen. Hij motiveert verder dat het feit dat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, daar dit beroep geen schorsende werking heeft.

Ook inzake de voorgehouden relatie met een Belgische vrouw kan in de bestreden beslissing op eenvoudige wijze worden gelezen waarom dit ingeroepen element niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. De bestreden beslissing motiveert allereerst dat de loutere voorlegging van een identiteitskaart van deze vrouw en een schrijven van een notaris gericht aan deze vrouw en het gegeven dat zij wordt aangeschreven op hetzelfde adres waar verzoeker verblijft, nog niet aantoon dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Verder wordt gewezen op verzoekers eigen verklaringen in het kader van zijn asielprocedure dat hij een echtgenote en twee kinderen heeft in Pakistan en op het gegeven dat geen scheidingsakte of overlijdensakte voorligt. Daarnaast wordt geduid dat, voor zover alsnog enige relatie moet worden aangenomen, de terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven. Er wordt ook nog op gewezen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.2.2. Verzoeker verwijst voorafgaandelijk naar de website van Kruispunt-Migratie, in de mate dat daar buitengewone omstandigheden worden aangeduid die reeds werden aanvaard in de rechtspraak. Het gaat over een lopende asielprocedure, een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, een administratieve onmogelijkheid, medische elementen of andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen en het beschikt hierbij over een discretionaire bevoegdheid, die slechts de redelijkheid als grens heeft. Met een loutere verwijzing naar de aangehaalde website toont verzoeker nog niet aan dat hij de daarop vermelde omstandigheden in zijn aanvraag heeft ingeroepen én aannemelijk heeft gemaakt, of dat de beoordeling die verweerder maakte van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden uitgaat van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onwettig is. Deze algemene verwijzing kan niet volstaan om de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.2.3. In de verblijfsaanvraag van 28 april 2015 riep verzoeker de volgende buitengewone omstandigheden in:

- zijn medische problemen;
- het gegeven dat zijn (eerste) verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die onvankelijk is verklaard, meer dan vier en een half jaar heeft geduurd; hij wijst op het legaal verblijf gedurende deze periode en de onredelijk lange duur van de procedure;
- de beroepsprocedure die hij nog hangende heeft bij de Raad tegen de afwijzing van zijn eerste verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM;
- het gegeven dat hij geen onderkomen meer heeft in zijn herkomstland en hij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen;
- het gegeven dat zijn fysieke integriteit in gevaar is bij terugkeer naar zijn herkomstland en hij dit land diende te ontvluchten; hij stelt er onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen ondergaan;
- een duurzame en stabiele relatie met een Belgische vrouw en artikel 8 van het EVRM;
- zijn langdurig verblijf en integratie in België.

2.2.2.4. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat zijn medische toestand wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker betwist evenwel niet dat hij de medische problemen die hij als buitengewone omstandigheid inriep in de thans voorliggende verblijfsaanvraag, ook reeds inriep in het kader van eerdere verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat hij op dit punt nog nieuwe elementen naar voor bracht.

De Raad dient, in navolging van verweerder in de bestreden beslissing, er op te wijzen dat in deze situatie waarin verzoeker zich steunt op dezelfde medische elementen die hij reeds voorlegde aan het bestuur in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” Tijdens de bespreking van het ontwerp van wet die tot de invoeging van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid, werd eveneens gesteld “dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2478/008, 270*).

Uit artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er is geen uitzondering voorzien voor medische elementen die te licht zijn bevonden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te staven (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). Verweerder heeft in de bestreden beslissing aldus op correcte wijze vastgesteld dat de ingeroepen medische problemen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Ook in zoverre verzoeker betoogt dat de ingeroepen medische elementen ten onrechte niet zijn onderzocht in samenhang met de andere ingeroepen buitengewone omstandigheden, kan hij niet worden gevolgd. De Raad zou artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet miskennen door te oordelen dat verweerder in de bestreden beslissing de eerder aangevoerde medische problemen van verzoeker “in hun samenhang” met andere elementen had moeten onderzoeken (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806).

De verwijzing naar informatie op de website “*Kruispunt-migratie.be*” die in wezen is gesteund op rechtspraak van de Raad, vermag geen afbreuk te doen aan voormelde duidelijke wetsbepaling en de eveneens duidelijke rechtspraak hieromtrent van de Raad van State. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

2.2.2.5. In het verlengde hiervan, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting ook nog niet aannemelijk dat de hangende beroepsprocedure bij de Raad tegen een negatieve beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid is aanvaard. Artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet geldt van zodra de medische elementen reeds zijn ingeroepen in het kader van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder wees er in zijn beslissing verder correct op dat een annulatieprocedure bij de Raad tegen een beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, heeft verweerder in de bestreden beslissing verder op correcte wijze gesteld dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409).

Verzoeker wijst nog op rechtspraak van het EHRM, bijgetreden door de Raad, die stelt dat artikel 13 van het EVRM in zaken van verwijdering en uitlevering een rigoureuus onderzoek vereist van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en dat in dit kader de betrokkene moet kunnen beschikken over een automatisch schorsend beroep. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker in huidige zaak dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen. In casu ligt zo geen verwijderings- of uitleveringsbeslissing voor. Uit deze rechtspraak volgt ook nog niet dat verzoekers hangende procedure bij de Raad tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een schorsende werking dient te hebben om in overeenstemming te zijn met artikel 13 van het EVRM. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig op deze rechtspraak kan beroepen om te bewerkstelligen dat zijn medische problemen of de hangende

procedure bij de Raad tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsnog dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

2.2.2.6. Verzoeker stelt vervolgens er alles aan te hebben gedaan om een legaal verblijf te verwerven. Hij betoogt dat hij gedurende meer dan vijf jaar een legaal verblijf heeft gehad in het kader van enerzijds de asielprocedure en anderzijds de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat niet blijkt dat hiermee rekening is gehouden. Hij stelt dat met name zijn eerste verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onredelijk lang heeft geduurd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de behandelingsduur niet enkel van de asielaanvraag, maar ook van de verblijfsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij was van mening dat het gegeven dat er een zekere behandelingstermijn is geweest niet verhindert dat verzoeker op heden terugkeert naar zijn herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag. Hij merkte op dat verzoeker wist dat zijn verblijf in België precair was en enkel werd toegestaan in het kader van de behandeling van de asielaanvraag en vervolgens de verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hij bij een negatieve uitkomst van deze procedures het land diende te verlaten. Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan waarom deze voorziene motivering incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn. Hij licht niet concreet toe waarom zijn betoog dat de behandelingsduur als onredelijk lang is te beschouwen, niet enkel relevant is wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, doch ook reeds wat de vraag betreft of hij is verhinderd de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Deze beoordeling van verweerder is ook in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds op duidelijke wijze aangaf dat de lange duur van verblijfsprocedures de gegrondheid van de aanvraag betreft en bijgevolg niet kan verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoeker in dit verband ook nog suggereert dat de thans bestreden beslissing met miskennis van de redelijke termijn is genomen, is hij niet ernstig. Verzoekers aanvraag van 28 april 2015 werd op 6 mei 2015 ontvangen bij de bevoegde burgemeester en op 15 juni 2015 werd reeds de bestreden beslissing genomen.

Verzoeker wijst nog op een instructie die toenmalig minister Turtelboom op 26 maart 2009 heeft opgesteld en die bevestigde dat vreemdelingen met een lange asielprocedure in aanmerking komen voor een verblijfsmachtiging. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker niet betwist dat zijn asielprocedure slechts één jaar en iets meer dan zes maanden heeft geduurd. Hij toont dan ook in geen geval aan dat hij zich dienstig kan beroepen op een onredelijk lange asielprocedure zoals bedoeld in voormelde instructie. Daarenboven benadrukt de Raad dat het bestuur de wet dient te laten primeren op dergelijke instructies en het bijgevolg in ieder geval was verplicht de buitengewone omstandigheden na te gaan. Met deze verwijzing naar een instructie van 26 maart 2009, en dit daargelaten de vraag in welke mate deze nog gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat verweerder de ingeroepen buitengewone omstandigheden, waaronder een lange behandelingsduur van een ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. De Raad moet ook vaststellen dat verzoeker in zijn aanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden als dusdanig niet verwees naar een lange asielprocedure.

2.2.2.7. Verzoeker volhardt in zijn betoog dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag hem wel degelijk dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker op dit punt andermaal wijst op zijn medische problemen, benadrukt de Raad – onder verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel hieromtrent – dat verweerder op dit punt kon volstaan met de vaststelling dat deze medische problemen reeds werden aangevoerd in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doch werden afgewezen, zonder dat hij deze nog afzonderlijk diende te beoordelen in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ook nog op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat zijn medische problemen in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nooit ten gronde of inhoudelijk zijn onderzocht. De in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet dienstig in de huidige procedure en verzoeker toont ook niet aan zich in

een gelijkaardige situatie te bevinden. In de verdere bespreking wordt enkel nog ingegaan op de overige aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker weliswaar inriep dat zijn fysieke integriteit gevaar zou lopen bij een terugkeer naar het herkomstland, maar dat hij zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering en hiervan geen begin van bewijs voorlegt. Verweerder wijst op de verwerping van de asielaanvraag van verzoeker en het gegeven dat verzoeker in dit verband geen nieuwe persoonlijke elementen aanbrengt. Hij aanvaardt verzoekers verklaring niets of niemand meer te hebben in het herkomstland om op terug te vallen ook niet, nu in het kader van verzoekers asielprocedure is gebleken dat hij nog een echtgenote en kinderen alsook verschillende broers en zussen heeft in zijn herkomstland en hij niet aantoont waarom hij niet opnieuw bij hen kan gaan wonen of op hen een beroep kan doen. Hij herhaalt opnieuw dat verzoekers vluchtmotieven in het kader van de asielprocedure niet zijn aanvaard.

De Raad benadrukt dat verzoeker, om zich dienstig op artikel 3 van het EVRM te kunnen beroepen, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskenning van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij verzoeker zelf. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk ook is nagegaan of verzoeker elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch dat hij van mening was dat dit niet het geval was. Hij stelde vast dat verzoeker zich wezenlijk beperkte tot een loutere bewering dat hij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld, zonder op dit punt een begin van bewijs of nieuwe elementen in vergelijking met de asielaanvraag aan te brengen. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door hem in dit verband in zijn aanvraag ingeroepen elementen. Verweerder is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat hij in dit verband geen begin van bewijs aanbracht dat erop wijst dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Verzoeker betwist wezenlijk ook niet dat hij zich – los van zijn medische problemen, waarvoor het kan volstaan te verwijzen naar de voorgaande bespreking hieromtrent – beperkte tot een blote bewering dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen en zonder nieuwe persoonlijke elementen aan te brengen in vergelijking met zijn asielaanvraag. Hij maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Nu verzoeker geen begin van bewijs leverde van zwaarwegende gronden die aannemelijk kunnen maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, maakt hij ook geenszins aannemelijk dat verweerder op dit punt een onvoldoende onderzoek voerde.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Pakistan om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.8. Verzoeker betwist vervolgens de motivering dat de door hem ingeroepen relatie met een Belgische vrouw en artikel 8 van het EVRM niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij stelt dat er wel sprake is van een duurzame gezinscel en dat hij uit de echt is gescheiden met zijn eerste echtgenote. Hij stelt dat de verwerende partij de volgens haar ontbrekende stukken had kunnen opvragen. Hij betoogt dat een tijdelijke scheiding om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag wel degelijk een breuk in de gezinsrelatie tot gevolg heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu beriep verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de buitengewone omstandigheden, op een gezinsleven met een Belgische vrouw. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt betwist. De bestreden beslissing motiveert zo dat de loutere voorlegging van een identiteitskaart van een Belgische vrouw en een schrijven van een notaris gericht aan deze vrouw en het gegeven dat deze vrouw wordt aangeschreven op hetzelfde adres waar verzoeker verblijft, nog niet aantoonde dat er ook sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Verder wordt gewezen op verzoekers eigen verklaringen tijdens de asielprocedure dat hij een echtgenote en twee kinderen heeft in Pakistan en op het gegeven dat geen scheidingsakte of overlijdensakte voorligt.

De Raad oordeelt dat in de situatie waarin er concrete aanwijzingen zijn dat een vreemdeling nog een echtgenote en twee kinderen heeft in zijn herkomstland en waarin de voorgelegde stukken hoogstens wijzen op een samenwonen doch nog niet op een liefdesrelatie, het niet kennelijk onredelijk is om geen beschermenswaardige gezinsrelatie te aanvaarden in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat er, waar hij thans betoogt dat het bestuur hem had kunnen uitnodigen een echtscheidings- of overlijdensakte voor te leggen, ook aan voorbij dat in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het de aanvrager toekomt de buitengewone omstandigheden met concrete argumenten en stukken aan te tonen. Hij geeft thans ook niet aan alsnog dergelijke stukken te hebben kunnen voorleggen. Verzoeker betoogt thans uit de echt te zijn gescheiden met zijn eerste echtgenote, doch legt hiervan geen (begin van) bewijs voor. Hij beperkt zich tot een loutere bewering, hetgeen niet kan worden aanvaard.

Nu verzoeker de motivering niet weerlegt dat geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt, kan hij evenmin dienstig voorhouden dat een belangenafweging in het licht van een dergelijk gezinsleven in het kader van deze verdragsbepaling zich opdringt.

Daarenboven heeft het bestuur wel degelijk ook bijkomend gemotiveerd dat, in zoverre gelet op de ingeroepen relatie alsnog een privé- dan wel gezinsleven zou moeten worden aangenomen, in geen geval sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoekers belangen en het algemene belang, waar de thans bestreden beslissing slechts inhoudt dat hij zich tijdelijk dient te begeven naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure. Verweerder wees erop dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en

ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die aannemelijk maken dat het bestuur op dit punt enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij betoogt weliswaar dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag een breuk in de relatie tot gevolg zal hebben, doch er kan niet worden ingezien dat indien er daadwerkelijk – zoals verzoeker voorhoudt – sprake is van een duurzame relatie, deze dan niet zou standhouden bij een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor het indienen van de aanvraag, te meer nu verzoeker niet aangeeft dat het niet mogelijk zou zijn om dan via de moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden. Het betoog van verzoeker betreft niet meer dan een blote bewering die niet concreet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker wijst verder op zijn blanco strafblad. Verweerder heeft evenwel geenszins enige reden van openbare orde tegen verzoeker gebruikt. Dit gegeven is in de thans voorliggende situatie van een vreemdeling die steeds illegaal dan wel precair in het Rijk heeft verbleven, en die bijgevolg op geen enkel ogenblik een verwachting kon koesteren zijn leven verder uit te bouwen in dit land, op zichzelf niet doorslaggevend en niet van aard aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat alsnog sprake is van enige disproportionaliteit. Een dergelijk gedrag wordt zo van alle vreemdelingen op het Belgische grondgebied verwacht. Verzoeker betoogt vervolgens nog dat zijn beweerde Belgische partner is tewerkgesteld en voor hem instaat, doch er blijkt niet dat dit als dusdanig ook werd aangevoerd in de aanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden. Verzoeker beperkt zich andermaal tot het uiten van loutere beweringen, waarvan geen begin van bewijs voorligt. Dit betoog vermag bijgevolg het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling andermaal niet aannemelijk te maken.

Verzoeker betoogt nog niets of niemand meer te hebben in zijn herkomstland. Ook hierop wordt evenwel reeds ingegaan in de bestreden beslissing. Er wordt gemotiveerd dat blijkens verzoekers verklaringen in het kader van de asielprocedure hij nog een echtgenote en kinderen heeft in het herkomstland, alsook vier broers en twee zussen, en niet wordt aangetoond dat hij niet langer bij deze gezins- en familieleden terecht kan. Verzoeker volhardt in het door hem aangevoerde dat hij alles en iedereen heeft achtergelaten in Pakistan en hij er geen onderkomen heeft en bij niemand terecht kan, doch toont hiermee het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van voormelde motivering niet aan. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, maakt het enkele gegeven dat men intussen reeds verschillende jaren in België verblijft op zich niet dat men niet langer tijdelijk een beroep kan doen op gezins- of familieleden in het herkomstland. De Raad stelt vast dat verzoeker noch in zijn aanvraag noch in huidige verzoekschrift concrete argumenten of een begin van bewijs naar voor bracht dat de voormelde gezins- of familieleden niet langer in Pakistan verblijven en evenmin dat hij zich dan niet langer tot hen kan wenden voor hulp. Zo toonde hij bijvoorbeeld niet aan niet langer in de echt te zijn verbonden met zijn Pakistaanse echtgenote. Dit komt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, ook geenszins neer op het moeten leveren van een negatief bewijs of een bewijs dat onmogelijk is te leveren. Het is geenszins kennelijk onredelijk om van een vreemdeling die op algemene wijze voorhoudt nergens meer terecht te kunnen in zijn herkomstland, hoewel hij eerder aangaf nog verschillende gezins- en familieleden te hebben in dit land, minstens te verwachten dat concreet wordt geduid waarom hij dan niet langer een beroep kan doen op deze gezins- of familieleden. Er blijkt ook niet dat hiertoe kan

worden volstaan met een evenzeer louter algemene stelling geen contact meer te hebben met deze gezins- of familieleden, waarvan het waarheidsgehalte bovendien niet kan worden nagegaan. Verzoeker betwist in wezen het motief ook niet dat zijn bewering alles en iedereen te hebben moeten achterlaten in zijn herkomstland om zijn leven te redden, reeds onderuit werd gehaald in het kader van de asielprocedure. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat niet blijkt dat verzoeker, van wie kan worden aangenomen dat deze het grootste deel van zijn leven in zijn herkomstland doorbracht, niet in staat is om op zelfstandige wijze zijn plan te trekken in dit land, zoals hij dit ook heeft gedaan in een voor hem nochtans vreemd land als België waar hij alleen is toegekomen.

De Raad ziet verder niet in waarom op dit punt een verdere belangenafweging diende te blijken uit de bestreden beslissing. De vaststelling dat het ingeroepen element niets of niemand meer te hebben in het herkomstland om op terug te vallen niet concreet aannemelijk wordt gemaakt, kon volstaan.

De Raad benadrukt dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen vanuit het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat enige disproportionaliteit in dit verband in de thans voorliggende zaak in geen geval blijkt.

Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij zijn motivering inzake het ingeroepen privé- of gezinsleven is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hij hierbij heeft gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.9. Verzoeker herhaalt verder dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn. Zodoende weerlegt verzoeker wederom de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden. Aldus diende ook nog geen standpunt te worden ingenomen inzake de mate waarin de ingeroepen integratie kon worden aanvaard.

2.2.2.10. Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder wel degelijk correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollège in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

In zoverre verzoeker nog van mening is zich te kunnen beroepen op een voorafgaandelijke instructie uit 2004 omdat hij gerechtigd is op een verblijfsmachtiging op basis van een lange asielprocedure, benadrukt de Raad nog dat uit het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State duidelijk volgt dat waar in een instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden worden gekwalificeerd, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend, dergelijke instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Er blijkt aldus niet dat verzoeker zich nog dienstig kan steunen op de instructie van 2004 om te stellen dat zijn aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard. Verweerder diende de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren. Aldus blijkt evenmin dat verweerder, in de bestreden beslissing, op dit punt diende te motiveren waarom hij geen toepassing maakte van de betreffende instructie, te meer nu deze door verzoeker ook niet werd ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag. Indien verweerder in casu toepassing zou maken van voormelde instructie – waarin de duur van de asielprocedure werd vermeld als mogelijke rechtvaardigingsgrond voor een machtiging tot verblijf – zou hij verzoeker alsnog toelaten ontslagen te worden van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Hierboven werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij een lange asielprocedure heeft zoals bedoeld in de instructie van 2004. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen deel uitmaakt van de asielprocedure.

2.2.2.11. Verzoeker betoogt nog dat er ook rekening dient te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat een fragmentarische behandeling van deze elementen niet kan worden aanvaard. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hem verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Bovendien verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad van 17 maart 2014 met nummer 120 763 om te stellen dat een fragmentarische benadering van de elementen niet kan worden aanvaard. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – echter niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst. Het arrest van 17 maart 2014 met nummer 120 763 handelt over een aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging, terwijl in casu een beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorligt.

2.2.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Gelet op de voorgaande bespreking kan evenmin een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoeker vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen. Door het verder louter verwijzen naar het gegeven dat in een welbepaalde zaak betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door een arts-adviseur bijkomende informatie werd gevraagd, toont verzoeker ook nog niet aan dat er sprake is van gelijke situaties die verschillend worden behandeld waar hij niet werd uitgenodigd nog bijkomende stukken voor te leggen. De Raad merkt zo op dat een aanvraag waarbij door een arts-adviseur een beoordeling van een medische toestand dient te worden doorgevoerd een wezenlijk andere situatie betreft dan de situatie die thans voorligt en er in de thans voorliggende zaak niet blijkt dat er wat verzoekers actuele situatie betrof bij het bestuur enige onduidelijkheid bestond die een beslissingname in de weg stond. Ook toont hij niet aan dat zijn situatie gelijkend is aan de situatie van een vreemdeling die een onvolledig of niet-vertaald identiteitsdocument voegde bij zijn verblijfsaanvraag. Er blijkt ook niet dat verzoeker op dit punt een voldoende belang heeft bij zijn betoog, waar hij niet aannemelijk maakt dat hij indien hiertoe uitgenodigd nog dienstige stukken had kunnen voorleggen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Verzoeker betoogt nog dat het rechtszekerheidsbeginsel wordt miskend waar hij dient terug te keren naar een land waar zijn fysieke integriteit in gevaar is. In dit verband kan het volstaan te wijzen op de eerdere vaststelling dat verzoeker de motivering niet onderuit haalt dat hij een dergelijk gegeven geenszins aannemelijk maakte. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals de integratie en het lang verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van verweerder in het kader van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden en gaat er aan

voorbij dat deze door verzoeker aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoeker aan deze bepaling enige verwachting kon ontlelen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.2.7. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.9. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS